

Solidaritet innebär attack

varför vi inte lunkar med på denna demonstration

Anonym

Anonym
Solidaritet innebär attack
varför vi inte lunkar med på denna demonstration
2015

Texten är hämtad från ett flygblad ("Solidarität heisst Angriff") som spreds i oktober i Basel, Schweiz under den nämnda partileda demonstrationen. Översatt till svenska av Upprorsbladet, november 2015.

Anledningen till dagens demonstration är densamma som för denna flyer: situationen i denna värld som ofta försätter oss i vanmakt och alldeles för sällan tillåter oss att bli arga. Oräkneliga människor i hela världen flyr från förhållanden som de inte längre kan eller vill stå ut med. Förhållanden som inte uppstår av en tillfällighet, vilket somliga vill få oss att tro, utan kan ses som ett direkt resultat av den kapitalistiska, religiösa och statliga galenskapen. Människorna flyr elände, förföljelse, förödelse och kanske till och med en säker död, kanske på grund av hopplöshet, kanske också bara för att de har lust med något nytt. De söker skydd, ett bättre liv, kanske hopp, kanske en mening med sin existens. En mening som inte heller vi finner i denna livsfientliga normalitet, såvida vi inte bryter oss ut från den. Såvida vi inte söker efter den fria utvecklingen av oss själva och den påföljande förstörelsen av allt det som hindrar oss från att hitta vår egen väg och att fritt forma den. Den geografiska uppdelningen mellan olika nationer, ytterligare en mänsklig konstruktion, är därför bara en gräns som håller oss tillbaka från detta.

Vad människorna möts av här i Europa är emellertid elände och förföljelse, stängsel och murar, gränsvakter och snutar, flyktingläger och fängelser, kanske ett positivt asylbeslut, kanske också döden, innan de över huvud taget anländer. Tusentals har de sista åren dött. Även om det för vissa först stod klart att också alla de andra var människor, efter att en bild på en treårig gosse som låg livlös på stranden dök upp. Kännande varelser med en outbytbar historia. Fantastisk och unik. De dog inte av en tillfällighet, vilket också somliga vill få oss att tro: Alla dessa döda är ett direkt resultat av gränserna, nationerna, av en politik som på ekonomiska grunder beslutar om vilka människor som får komma till det ena stället och inte till det andra. En politik som inte drar sig för att föra krig mot människor, för att försvara sina privilegier och sin ordning, som genom att förstärka sin fästning lade grunden för dessa människors död.

Temat flyktingkris (eller migrationsregim) har sedan länge skapat höga vågor och polariserat samhället olikt något annat tema: Efter att PEGIDA visade sitt motbjudande ansikte i Tyskland, spred sig solidaritetsvågen runtom denna kontinent; människor som ger sig ut på gatorna, som delar ut mat, kläder eller annat; konvojer som organiseras för gränsövergångar. En rörelse som verkar glädjande mänsklig men som också väcker tvivel och kritik. Oförmögen eller ovillig till att tydligt nämna orsaker och problem, springer denna rörelse efter det medborgerliga solidaritetsbegreppet och faller in i den falska retoriken, där denna sorgliga angelägenhet ska vara ett slags katastrof utan skuld. Samtidigt som till och med politiken delvis visade sig ”solidarisk”, drevs – naturligtvis av

just samma politik – gränsskyddet på hårdare och delvis mobiliserades det till och med militär(!).

Och inte bara solidariska vita med papper försöker ”kämpa”, utan även migranter och papperslösa organiserar sig över hela kontinenten. I Ungern försökte folk riva ner stängslet som hindrade dem från att fortsätta på sin väg och attackerade snutarna som skyddade stängslet med stenar. I Calais genomförs sedan månader demonstrationer och sittblockader för att lamslå trafiken genom Eurotunneln. I Genève ockuperades Grütli-teatern för att å ena sidan motsätta sig förläggningen i bunkrar och å andra sidan för att överta ansvaret för sig själva. I London jagas snutar, som vill visitera och kontrollera migranter, upprepat ut ur stadsdelarna och deras bilar förstörs. Vid sidan av dessa små men betydelsefulla motståndshandlingar, hör en också hela tiden om hungerstrejker, rymningar eller revolter i förläggningar eller utvisningsfängelser.

Så, äckligheten i hur människor behandlas är enorm och också vi känner ett begär av att sluta vara lugna, att organisera oss själva, att informera oss själva och handla. Trots det säger vi klart och tydligt att vi inte vill lunka med i denna demonstration. Hur kommer det sig? Den främsta initiativtagaren till dagens mobilisering är JUSO, som enligt deras lögnaktiga och in i det sista beräknande natur som parti, kommer för att sälja sin smutsiga ideologi inför valet om några dagar. Ett parti som, liksom vilket annat som helst, försöker mildra konflikten, som propagerar pacifisering och som lösning på konflikten föreslår att en röstar på dem i spektaklet den 18 oktober. ”Solidaritet nu: Refugees Welcome!” är parollen för detta. Att säga det och samtidigt hålla fast vid alla strukturer som åstadkommer eländet och genom deras politik till och med medverkar till upprätthållandet av denna nationalstat, uppvisar dock hur innehållslöst en sådan ”solidaritet” kan vara. Det är ju ändå inte därför vi egentligen är här: Motivationen, med vilken denna demonstration organiserades är lika enkel som sorglig: Ett valjippo för JUSO och socialdemokratin.

Vad den medborgerliga ”vänstern” hittills inte har förstått, är att de i slutändan står högern närmare än en värld utan gränser och nationer, vilket är det som över huvud taget först skulle möjliggöra fri rörlighet och ett solidariskt samhälle. Stat innebär alltid utövandet av makt och kontroll över andra människor, innebär alltid att människors liv förvaltas av auktoriteter, innebär alltså alltid att individen fräntas sitt liv. I det avseendet har rasism i evigheter använts som ett instrument för maktutövning. Ska vi alltså nu förminska det omätbara lidandet genom ett bättre ledarskap eller genom att i grunden förkasta styran-det, kontrollerandet och förvaltandet av människor? För att vi inte ska missförstås: Vi företräder inte samma kritik som JUSA fast radikalare utövat. Vi har

inte heller någon bättre lösning att erbjuda. Vi har ingenting alls att erbjuda, vi representerar ingen, vi förkastar och ifrågasätter allt, vill samtidigt ha allt men inte hänga fast oss vid någonting. Allt detta vill vi utan politiskt taktikspel och strategisk väntan.

Vid en demonstration för precis två veckor sedan, i anslutning till militärövningen "Conex 15", under vilken skyddet av den Inre Säkerheten från flyktingströmmar, Inre Oroligheter och andra "fredshotande scenarier" testades och vidareutvecklades, tog sig en stor grupp "oanständiga" till utvisningsfängelset Bässlergut. De uppradade snutarna, som utgjorde en förlängning av stängslet, blev massivt attackerade och flera företag t.ex. ISS (som internationellt tjänar pengar på underhållsarbete i diverse fängelser), BAZ eller gränspolisstationen utsattes för skadegörelse. Alla företag eller institutioner som oupphörligen är en del av ett kontroll-, propaganda-, inspärnings- och utvisningsmaskineri. En demonstration som med säkerhet inte var kapabel till att förhindra utvisningar, som inte heller kunde provocera fram det nödvändiga brottet med makten men som antydde möjligheten att revoltera och möjligheten att angripa strukturer. Varför bara prata så negativt om sådana resultat? Varför inte se det vackra i solidariteten som visades? En solidaritet som inte väntar, utan som söker sig ett omedelbart uttryck, som inte strävar efter en dialog eller ens ett bra förhållande till de härskande, utan direkt och självbestämt ingriper. En solidaritet som ger blanka fan i en bättre förvaltning av denna misär och istället förklarar krig mot misären. En solidaritet som är medveten om att också vi, superprivilegerade "pappersägare", inte kan finna någon fred och lycka i denna värld av legitimationer, auktoriteter, arbete och pengar. Varför då bevara en sådan så kallad "fred", när eländet, gränserna, som vi alla har påtvingats, och kriget mot människor ändå sprider ut sig framför våra ögon? Varför då inte utmana allt som hindrar oss från att leva och förkasta alla gränser som satts för våra subversiva möjligheter?

"Solidaritet nu: Refugees Welcome" i all ära.

Men inte en sekund tillsammans med försvararna av en ordning som omöjliggör solidaritet och som förtrycker och exploaterar oss alla.

För att fler utbrott av ilska ska följa!

Frihet för alla!

Med eller utan papper!